

Nielsens opmærksomhed på: For det første står der, at forbeholdene kun kan ændres ved en folkeafstemning, men de kan altså ændres. Der står ikke, at forbeholdene skal stå til evig tid hugget i granit og ristet i runer. De kan ændres ved en folkeafstemning. Det andet er, at de andre lande gerne må gå videre.

Det, der er sket siden 1993, hvor vi havde det nationale kompromis, er netop, at den langsigtede og fremadrettede europapolitik er indtrådt. Den er i fuld gang. De ting, der gjorde os bange på de retlige og indre anliggender, f.eks. truslen om et fælles politi, indtræder jo ikke. I stedet for kommer der et behov for en fælles europæisk flygtningepolitik.

Den danske fremadrettede europapolitik er i allerhøjeste grad noget, som kan blive aktuelt nu, også hvis vi siger ja til euroen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Først til hr. Anders Fogh Rasmussen, der siger, at et ja er et ja til at fortsætte den nuværende udvikling. Det er jo ikke rigtigt. I den nuværende udvikling er vi uden for ØMU'ens tredje fase, dér er vi en del af ERM II-aftalen. Det er det, vi er. Og det, vi siger, er, at hvis det bliver et nej, så fortsætter den udvikling. Sådan er det, og det kan man ikke snakke sig fra. Det er jasi-den, der vil ændre den nuværende situation. Har det så konsekvenser? Ja, det kan godt være, det har det. Der er jo intet her i livet, der ikke har konsekvenser. Det, jeg bare siger, er, at det er jasi-den, der vil ændre den nuværende situation.

Så til fru Lene Espersen, der blev ved med at tale om det her med, at jeg har indrømmet uheldige konsekvenser. Jamen det har jeg altså ikke indrømmet. Jeg har indrømmet, at der er nogle ting, der er gået anderledes, end vi havde regnet med, men det er da noget andet, end det er uheldige konsekvenser. Jeg siger, at det overhovedet ikke er et problem, at vi ikke er med til at rydde miner i Bosnien. Der er ikke én mine, der ikke er blevet ryddet på grund af os. Vi har udført en udmærket indsats dernede.

Det, vi skulle have gjort i stedet for at jamre over, at vi ikke er med i det, og så er vi ikke med i det – og det er det, der er sket siden 1992, hvor jasi-den har jamret over den såkaldt manglende indflydelse – så skulle vi altså have brugt den situation til at få indflydelse på andre områder. Og der nævner jeg for eksempel en ikke-militær sikkerhedspolitik, den økonomiske po-

litik, en Tobin-skat, en politik med mindstesatser på selskabsskatter; der er masser af muligheder. I stedet for har de danske jupartier bare sagt: Åh, vi har ingen indflydelse, vi har ingen indflydelse, vi har ingen indflydelse, lad os få de her undtagelser ophævet så hurtigt som muligt. Det er en jammer er det.

Så til fru Elisabeth Arnold, der siger, at det lå i det nationale kompromis, at det kunne ændres ved en folkeafstemning eller rettere sagt, at det kunne opsiges ved en folkeafstemning. Jamen jeg sagde i min tale, at det her lovforslag jo netop er udtryk for, at regeringen beder befolkningen om at opsig det nationale kompromis på det her punkt. Sådan er det. Jeg siger så, at det er jeg uenig i. Jeg mener, det er dumt. Jeg mener, det er hasardspil med den danske EU-politik. Regeringen vurderer anderledes, okay. Så tager vi debatten op til folkeafstemningen, men hvis vi ryger tilbage i den gamle skyttegravskrig, som vi havde fra 1972, så vil jeg godt sige helt klart, så er det regeringens ansvar, og det er kun regeringens ansvar, at vi kommer tilbage dertil.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Claus Larsen-Jensen for en kort bemærkning. Jeg skal for en god ordens skyld gøre opmærksom på, at man har op til tre korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg synes ikke helt, at vi har fået et bud på, hvad der egentlig er SF's vision for Europa. Er det at holde Danmark uden for mest muligt, eller er der en vision, der også peger fremad? Hvad er det, man vil?

Det lyder for mig, som om man siger: Vi vil gerne være med i Europa; det skal bare ikke lige foregå på den måde, som alle de andre lande er enige om. Hænger det sammen, hr. Holger K. Nielsen? Gør det ikke indtryk, at resten af Europa står i kø for at få lov til at være med og helst i det hele, og det kan ikke gå stærkt nok, samtidig med at vi diskuterer den anden vej? Gør det ikke indtryk, at det, der er i gang i Europa, er, at det i stigende omfang er vores politiske værdier og ideer fra de nordiske lande, som er ved at præge samarbejdet?

Jeg vil gerne spørge: Hvad er egentlig SF's svar på globaliseringen, på risikoen for valuta-spekulation? Vi har ikke fået noget svar på det.